

Arrest

nr. 156 348 van 12 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de stad Gent, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 14 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. L. BROCORENS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de eerste verwerende partij en in eigen naam voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Dominicaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14 april 1971.

Op 31 mei 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 25 november 2013 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Hiertegen tekent de verzoekende partij beroep aan dat op 30 maart 2015 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt verworpen.

Op 30 oktober 2014 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De verzoekende partij heeft ook nog een aanvraag tot gezinshereniging ingediend op 18 mei 2015.

Op 14 april 2015 neemt het gemeentebestuur van de stad Gent de beslissing om de aanvraag van 30 oktober 2014 te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen. Dit is thans de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 52, § 3, gelezen in combinatie met artikel 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

wordt de aanvraag voor een van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 30/10/2014 werd ingediend door:

Naam: C.(...) R.(...)

Voorna(a)m(en) • M.(...) E.(...)

Nationaliteit: Dominicaanse Republiek

Geboortedatum : 14/04/1971

Geboorteplaats : B. De Haina

Identificatienummer in het Rijksregister : (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te (...)

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat-hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op

verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie ;

Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd: ziektekostenverzekering voor Belg en familie, bewijzen de partners dat zij gedurende minsten één jaar voorafgaand aan de aanvraag in België of in een ander land onafgebroken hebben samengewoond;

OF

bewijzen ze dat zij elkaar sinds ten minste twee jaar kennen (regelmatige contacten via telefoon, briefwisseling of elektronische berichten) en dat zij elkaar voorafgaand aan deze aanvraag drie keer ontmoet hebben en dat het totaal van deze ontmoetingen 45 of meer dagen betreft.

OF

een gemeenschappelijk kind hebben.

Gelet dat het verblijf van meer dan 3 maanden als gezinshereniging art 40ter werd geweigerd aan de betrokkene en dat hij/zij niet gemachtigd of toegelaten is tot verblijf op een andere basis dient de betrokkene het land te verlaten binnen de 30 dagen, dit conform art51 §1,3e lid van het KB van 08/10/1981.”

2. Over de rechtspleging

2.1.1. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging als verwerende partij aanduidt.

2.1.2. Ter terechtzitting vraagt de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om buiten zaken gesteld te worden.

2.1.3.1. De rechtspleging voor de Raad is van inquisitoriale aard. Het komt de Raad toe om de rechtsstrijd die gericht is tegen een bepaalde handeling in de voorgeschreven banen te leiden. Het komt de bevoegde organen van de Raad toe om op zicht van de bestreden beslissing ambtshalve als verwerende partij aan te duiden die overheid die het best geplaatst is om de wettigheid van die beslissing te verdedigen (cf. RvS 10 juni 1997, nr. 66.659; RvS 18 december 2001, nr. 101.932). Het komt niet aan partijen toe om te beslissen wie al dan niet partij is in de zaak (cf. RvS 1 december 1999, nr. 83.770; RvS 1 juli 2003, nr. 121.147). De bijlage 20 werd duidelijk getroffen door de burgemeester

van de stad Gent, dit in uitvoering van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Dit artikel houdt in dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of de verzoekende partij voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg te worden toegelaten, doch slechts kan beoordelen of de verzoekende partij zelf de vereiste stukken heeft aangebracht die het bevoegde bestuur dienen toe te laten te beoordelen of zij aan deze voorwaarden voldoet. Pas nadat de vereiste bewijsstukken werden overgemaakt kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken worden besloten of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort, overeenkomstig artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit, tot de bevoegdheid van de bevoegde minister of diens gemachtigde.

In casu stelt de gedelegeerde van de burgemeester overeenkomstig artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit dat de verzoekende partij heeft nagelaten om een bewijs van ziektekostenverzekering aan te brengen. Evenmin werden bewijzen neergelegd om het stabiele en duurzame karakter van de relatie in de zin van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) te staven. Overeenkomstig artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit heeft het gemeentebestuur de bevoegdheid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te nemen indien de verzoekende partij niet alle gevraagde documenten heeft overgemaakt en desgevallend kan de gemeente een bevel om het grondgebied te verlaten uitreiken.

Uit het hierboven gestelde alsook uit het gegeven dat de bestreden beslissing werd ondertekend door de gemachtigde van de burgemeester, vloeit voort dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemeente op grond van een eigen bevoegdheid.

2.1.3.2. Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij hierop gewezen. Zij stelt zich naar de wijsheid te gedragen.

Bijgevolg dient de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, buiten zaken te worden gesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, de schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, de schending van de proportionaliteit en het redelijkheidsbeginsel, de schending van artikel 8 van het EVRM en de schending van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.1.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“2.1.

De verweerster heeft de bijlage 20 met bevel aan de verzoeker afgeleverd omdat hij het bewijs niet zou hebben geleverd van zijn stabiele relatie met zijn Belgische partner.

!! Echter figureert op de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 19ter, stuk 2) zeer duidelijk dat de verzoeker sinds 29/05/2013 met zijn Belgische partner samenwoont, dit is aldus reeds twee jaar !!

Zodoende is de verweerster op de hoogte van het feit dat er een stabiele relatie bestaat zoals door art. 40ter Vw. wordt verwacht en dat dan ook aan deze voorwaarde is voldaan.

De bestreden beslissing steunt zich aldus niet op alle gegevens kenbaar in het administratief dossier en is hier ook manifest mee in strijd.

2.2.

Verweerster heeft de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze voorbereid nu haar argumentering manifest strijdig is met hetgeen aan verweerster is gekend (stuk 2).

Bovendien heeft de verzoeker het bewijs bezorgd dat hij wel degelijk gedekt wordt door de mutualiteit en dit al sinds 4 juni 2013.

2.3.

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden gesteld door de wet, verweerster is heel goed op de hoogte van het feitelijk gezinsleven.

De bestreden beslissing schendt dan ook zonder meer art. 8 EVRM.

Gelet op deze internationale bepaling die in het geding is, is verzoeker tevens van mening dat alle door hem voorgelegde elementen in rekening dienen gebracht te worden.

Art. 13 EVRM, het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, is immers eveneens van toepassing wanneer het over situaties gaat die onder de bescherming van art. 8 EVRM kunnen vallen.

Het respect voor art. 8 EVRM in hoofde van de staat is niet enkel een negatieve verplichting, maar houdt ook een positieve verplichting (Marckx et Johnston : EHRM, 13 juni 1979, Marckx/Belgique, serie A, nr. 31, p. 15; EHRM, 18 december 1986, Johnston/Ierland, serie A, nr. 112, p. 25.), (EHRM, 22 juni 1989, Eriksson /Zweden, serie A, nr. 156; EHRM 23 sept. 1994, Hokkanen/Finland, serie A, nr 299-A).

2.4.

Inmengingen op art. 8 EVRM kunnen enkel gebeuren wanneer deze voorzien zijn in de wet en noodzakelijk in een democratische samenleving. Hieromtrent dient een belangenafweging te gebeuren. (EHRM, 5 februari 2002, Conka / Belgique, § 83).

De bestreden beslissing motiveert geenszins welke belangenafweging werd gemaakt of waarom de bestreden beslissing art. 8 EVRM niet zou schenden.

“Verzoekster maakt aannemelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van haar huwelijk en het feit dat zij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de betrokken echtgenoot had ingediend. Dat wordt overigens niet ontkend in de nota. Op geen enkele wijze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance-toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. De verwerende partij kan er zich dan ook niet mee vergenoegen thans, in haar nota, te wijzen op een aantal elementen die in het licht van artikel 8 van het EVRM zouden spelen. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en die haar mede wordt opgelegd in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).”

(Zie RvV 18 december 2015, 135.526).

Aangaande het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarbij rekening dient te worden gehouden met alle, ook de actuele, elementen in het dossier tijdens huidige beroep in combinatie met art. 8 EVRM kan verzoeker ook op de volgende rechtspraak wijzen die naar analogie kan worden toegepast:

“Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique (Çakıcı c. Turquie [GC], no 23657/94, § 112, CEDH 1999-IV, M.S.S., précité, § 318, et I.M., précité, § 150). Elle note en outre que si, dans l'hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l'étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d'une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l'étranger n'est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l'ordre d'expulsion ni face à l'imminence d'un éloignement. C'est cette situation qui s'est produite en l'espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l'importance du droit protégé par l'article 3 et au caractère irréversible d'un éloignement, une

telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (voir, parmi d'autres, Gebremedhin [Gaberamadhien] c. France, no 25389/05, § 66, CEDH 2007-II, M.S.S., précité, § 293 et 388, Diallo c. République tchèque, no 20493/07, § 74, 23 juin 2011, Auad c. Bulgarie, no 46390/10, § 120, 11 octobre 2011, Al Hanchi c. Bosnie-Herzégovine, no 48205/09, § 32, 15 novembre” (Zie EHRM, SJ ctr. Belgique, 27 februari 2014).

Zodoende dient huidig beroep dan ook actueel te worden beoordeeld en kan niet anders dan vastgesteld worden dat de bestreden beslissing op foutieve gronden werd genomen nu verzoeker aan alle door de wet gestelde voorwaarden voldoet.

De bestreden beslissing is trouwens manifest in strijd met gegevens aan verweerster genoegzaam bekend.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

De verzoekende partij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing foutief is. De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij geen bewijs van een duurzame en stabiele relatie heeft neergelegd. Evenwel staat bij de aanvraag van de verblijfskaart dat de verzoekende partij deze gezinshereniging aanvraagt in haar hoedanigheid van partner van een Belgische onderdaan, en dat dit bewezen wordt door een verklaring van wettelijke samenwoning. De verzoekende partij voert dus aan dat de bestreden beslissing op foutieve motieven is gebaseerd. Daarnaast haalt de verzoekende partij ook aan dat de verwerende partij geen rekening houdt met het gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

2.1.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet;*
- Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit;*
- Proportionaliteitsbeginsel en redelijkheidsbeginsel;*
- Artikel 8 EVRM;*
- Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*

Ter ondersteuning meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging op een onzorgvuldige wijze werd voorbereid.

Zo houdt de verzoekende partij voor dat het duidelijk is dat hij samenwoont met de referentiepersoon sedert 29.05.2013, en dat er derhalve sprake zou zijn van een duurzame samenwoning in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast zou eveneens een bewijs van de ziekteverzekering zijn voorgelegd.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat deze vage en ongestaafd gebleven bewering niet relevant is, nu de tweede bestreden beslissing genomen werd om reden dat verzoekende partij binnen de gestelde termijn van drie maanden vanaf de aanvraag van 30.10.2014, niet de gevraagde stukken heeft voorgelegd.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij de bij de bijlage 19 opgevraagde stukken niet heeft voorgelegd binnen de termijn van drie maanden vanaf de aanvraag. De vage en naakte bewering dat de stukken naderhand zouden zijn voorgelegd, wordt op geen enkele manier aannemelijk gemaakt, en is alleszins niet relevant.

Daarenboven wordt deze bewering ook tegengesproken door de stukken van het administratief dossier waaruit duidelijk blijkt dat:

- in de bijlage 19 van 18.05.2015 expliciet wordt vermeld welke stukken betrokkene nog diende voor te leggen binnen de drie maanden, en uiterlijk op 30.01.2015;*
- deze stukken niet werden voorgelegd binnen de gestelde termijn van drie maanden, hetgeen de stad Gent ook berichtte aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In casu werden er door de verzoekende partij*

geen documenten voorgelegd ter bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Terwijl uit het administratief dossier eveneens blijkt dat de verzoekende partij in gebreke is gebleven een bewijs van ziektekostenverzekering aan de burgemeester te overhandigen binnen de vooropgestelde termijn en vóór het nemen van de in casu bestreden beslissing.

- de burgemeester van de stad Gent zodoende op 14.04.2015 geheel terecht een beslissing genomen heeft tot weigering van verblijf, waarbij aan de betrokkene een bijkomende termijn van één maand wordt gegeven om de gevraagde stukken alsnog voor te leggen (en waaraan zij evenmin is tegemoet gekomen).

Verzoekende partij meent dat de burgemeester of diens gemachtigde wist dat er sprake is van een stabiele relatie, doordat de aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie melding zou maken van een samenwoning sedert 29.05.2013.

Verweerder merkt op dat de burgemeester of diens gemachtigde uiteraard geen inhoudelijke toetsing vermag te maken van de voorgelegde documenten. Zij mag enkel nagaan of de verzoekende partij de nodige documenten heeft voorgelegd, quod non in casu.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

4.1.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te verkrijgen, met name in de hoedanigheid van partner die overeenkomstig de wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten met een Belg. Hiervoor moet de verzoekende partij voldoen aan de voorwaarden opgelegd in de artikelen 40bis, §2, 2° en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) [beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;](2)

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) [ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;]

(...)

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.] (2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Overeenkomstig artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van een relatie pas aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

In casu stelt de bestreden beslissing dat geen bewijzen voorliggen van een ziektekostenverzekering voor de Belg en familie en dat er geen bewijzen voorliggen met betrekking tot het duurzaam en stabiel karakter van de relatie overeenkomstig artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Voormelde gegevens worden betwist door de verzoekende partij. Enerzijds wijst de verzoekende partij op de vermelding in de aanvraag van 30 oktober 2014 waaruit blijkt dat zij sinds 29 mei 2013 samenwoont. Anderzijds stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet steunt op alle gegevens van het administratief dossier.

Het administratief dossier bevat de aanvraag van 30 oktober 2014. In voormelde aanvraag wordt uitdrukkelijk vermeld dat “*de bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap met de burger van de Unie of met de Zwitserse onderdaan werd bewezen door middel van: verklaring wettelijk samenwoont op 29/05/2013.*” Hieruit blijkt dat de verklaring van wettelijke samenwoont dateert van meer dan één jaar voorafgaand aan de aanvraag. Echter dient de Raad vast te stellen dat voormeld document zich niet in het administratief dossier bevindt.

Voorts blijkt uit de bijlage 19ter van 30 oktober 2014 staat dat de verzoekende partij wordt verzocht om bijkomende documenten neer te leggen voor 30 januari 2015. Het gaat om volgende document: *“bewijs van voldoende bestaansmiddelen Belg (volgende 3 maanden), ziektekostenverzekering voor Belg en familie (attest binnenbrengen), een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte en bewijzen de partners dat zij gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag in België of in een ander land onafgebroken hebben samengewoond, ofwel bewijzen ze dat zij elkaar sinds ten minste twee jaar kennen (regelmatige contacten via telefoon, briefwisseling of elektronische berichten) en dat zij elkaar voorafgaan aan deze aanvraag drie keer ontmoet hebben en dat het totaal van deze ontmoetingen 45 of meer dagen betreft, ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.”*

De Raad merkt op dat bij enkele van deze documenten in pen “ok” werd bijgeschreven. Dit werd onder meer gedaan bij de zinsconstructie *“ziektekostenverzekering voor Belg en familie (attest binnenbrengen) EN een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte.”* Uit voormelde overweging kan niet met zekerheid worden vastgesteld of de “ok” die er bij hand werd bijgeschreven, betrekking heeft op ofwel de ziektekostenverzekering, het geregistreerd huurcontract ofwel de eigendomsakte. Evenmin kan dit worden afgeleid uit het administratief dossier, daar de stukken die in het administratief dossier zijn opgenomen betrekking hebben een nieuwe aanvraag. Voormelde vermeldingen geven wel aan dat de verwerende partij bewijsstukken heeft ontvangen.

De Raad stelt evenwel vast dat de verwerende partij heeft nagelaten het volledig administratief dossier over te maken. Het administratief dossier bevat niet de stukken die bij de aanvraag van 30 oktober 2014 werden voorgelegd. Een reden hiertoe wordt niet vermeld in het administratief dossier noch in de nota met opmerkingen, zodat niet kan worden aangenomen dat de weggehaalde stukken door de verwerende partij als betrouwbaar zouden zijn geëvalueerd, laat staan dat kan worden aangenomen dat het de verwerende partij om deze of gene redenen zou zijn toegestaan de mededeling ervan aan de Raad te verhinderen.

Uit de argumentatie van de verzoekende partij blijkt dat het noodzakelijk is inzage te hebben in de desbetreffende stukken, daar die deel uitmaken van de oordeelsvorming van de verwerende partij en zij er zelf uitdrukkelijk naar verwijst in de bestreden beslissing. De Raad kan niet nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beschikte wel de juiste conclusie heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

3.2. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De verwerende partij kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 14 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS